

Παντελής Καλιότσος - Ένας αλλιώτικος ποδοσφαιρικός αγώνας

Στο μυθιστόρημα «Ένα σακί μαλλιά» το κεντρικό πρόσωπο είναι ένας μικρός, ο Γιωργαρέλος. Μαζί του πρωταγωνιστούν ένας νέος δάσκαλος, η κυρία Διονυσία που είναι δασκάλα, ένας παπάς· συμμετέχουν και πολλοί συμμαθητές τού Γιωργαρέλου και οι κάτοικοι του νησιού τους. Στο κείμενο που ακολουθεί, τα παιδιά, με διαιτητή το Γιωργαρέλο και τερματοφύλακες τον παπά και το δάσκαλο, παίρνουν μέρος σ' έναν επεισοδιακό, όσο και αστείο, ποδοσφαιρικό αγώνα.

Θ α παίζει κι ο δάσκαλος, τον πληροφόρησε ο Αριστείδης, αλλά εκείνος, σαν να το βρήκε πολύ φυσικό, δεν έδειξε καμιά απορία.

Ο παπα-Μιχάλης είχε μάθει απ' έξω τα λόγια του. Μόλις άκουσε τα παιδιά να μαζεύονται στο προαύλιο, εμφανίστηκε στην πόρτα της εκκλησίας και προσποιήθηκε τον έκπληκτο και τον χαρούμενο, με αρκετή επιτυχία, είναι η αλήθεια.

– Βρε, καλώς τα παιδιά! Πώς από δω;

– Ήρθαμε να παίξουμε μπάλα, του λέει ο δάσκαλος.

– Ωραία, θαυμάσια! Πολύ καλά κάνατε! (Αυτοσχεδίαζε κιόλας ο παπάς). Την ευχή μου να 'χετε...

– Θέλετε να παίξετε κι εσείς, πάτερ, μαζί μας;

Εδώ χαμογελάει ντροπαλά. Τα παρακάτω λόγια ήταν ολοδικά του:

– Να παίξω μπάλα εννοείς, τέκνον μου; Όχι δα! Τι θα πουν τα παιδιά; Τι θα πει η κυρία Διονυσία όταν το μάθει;

– Γιατί, πάτερ μου; Κακό είναι;

– Διόλου κακό! Απεναντίας μάλιστα, που είναι μια ωραία γυμναστική. Το ευλογημένο παιχνίδι, όπως φυσικά και το ποδόσφαιρο, όχι μόνο το επιτρέπει, αλλά και το συνιστά ο Πανάγαθος... Ας μην είχε ο κόσμος τέτοιες προκαταλήψεις και θα σου 'λεγα 'γώ! Κάθε μέρα θα έπαιζα...

– Να παίξετε, να παίξετε! φώναξαν τα παιδιά.

Με τα πολλά, κι αφού έκανε λίγο ακόμα το δύσκολο, στο τέλος δέχτηκε, κι έτσι, μπήκε στο γήπεδο, μ' εντελώς φυσικό τρόπο (για να μην πω με το ζόρι), καθώς μάλιστα οι μικρότεροι δεν έδωσαν και πολλή σημασία στο γεγονός.

Οι αντίπαλες ομάδες, από οχτώ άτομα η καθεμιά, είχαν γι' αρχηγούς τον Αριστείδη και το Φάνη. Αυτοί οι δυο βάλανε πόδια, διαλέγοντας ο πρώτος τον δάσκαλο κι ο δεύτερος τον παπά, για να τους βάλουν τερματοφύλακες.

Τέλος πάντων, οι δύο ομάδες πήραν τη θέση τους στο γήπεδο. Ο διαιτητής Γιωργαρέλος είχε πάντα κρεμασμένο στο λαιμό του το κλειδί του σπιτιού του. Τώρα

κρέμασε και τη σφυρίχτρα. Έστριψε το δεκάρικο, για να δουν σε ποιον θα πέσει ο κατήφορος. Ύστερα στάθηκε στη σέντρα πλάι στον πλάτανο και σφύριξε για το εναρκτήριο λάκτισμα. Ο αγώνας άρχισε. Αμέσως όλος ο χώρος ζώηρεψε από μεγάλη κίνηση. Οι φωνές αντηχούσαν διπλά μέσα στη λαγκαδιά:

– Δώσε πάσα Φάνηη!

– Κατέβαινε, ρεεε!

– Έμπαινε, Ταξιάρχηηη!

– Εδώ, Στρατηγέεε!

– Παίξε μπάλα, ρε κοιμίση Γαβρήλοοο!

Ανάμεσά τους ξεπεταγόταν συχνά και κυριαρχούσε μια πιο δυνατή, παράταιρη και άγρια φωνή:

– Πίσω και σ' έφαγα!

Ο Γιωργαρέλος έπρεπε να δείξει στον παπά κόκκινη κάρτα απ' την αρχή. Δεν έπρεπε να τον αφήνει να βγαίνει απ' το τέρμα του μόλις έβλεπε τα σκούρα και να χιμάει απάνω στον επερχόμενο κυνηγό, με την ανατριχιαστική κραυγή «πίσω και σ' έφαγα!», και να του παίρνει την μπάλα απ' τα πόδια χωρίς πλονζόν, χωρίς τίποτα!

Ο παπα-Μιχάλης είχε μια δικαιολογία. Έφταιγε, λέει, το κατηφορικό τέρμα, που του 'λαχε. Ήταν φυσικό να κατρακυλάει η μπάλα μόνη της κατακεί, τραβώντας στο κατόπι της όλους τους παίκτες, αμυντικούς κι επιθετικούς και να γίνεται, έτσι, συνωστισμός μπροστά στην εστία του, ενώ ο άλλος τερματοφύλακας καθότανε με σταυρωμένα χέρια. Γι' αυτό και, παρ' όλη την κραυγή του, έφαγε δεκατρία γκολ! Τότε κατέφυγε σε μεγαλύτερη ζαβολιά, να κλείσει το τέρμα του μισό μέτρο! Και τότε μόνο, ο διαιτητής αναγκάστηκε να του βγάλει κίτρινη κάρτα, μέσα σε θύελλα διαμαρτυριών και φωνές που τον κατηγορούσαν ότι «πούλησε το παιχνίδι» και ότι έπρεπε να του βγάλει κόκκινη.

Αυτά για το πρώτο ημίχρονο, γιατί το δεύτερο δεν πρόλαβε. Πριν τελειώσει ο χρόνος, μερικοί εξαγριωμένοι, οι πιο μικροί της ομάδας, όρμησαν εναντίον του διαιτητή, οι άλλοι έτρεξαν να τον υπερασπίσουν, η σύρραξη γενικεύτηκε, και με δυο λόγια το γήπεδο έγινε πεδίο μάχης. Μάταια ο παπάς με το δάσκαλο έτρεχαν πάνω κάτω να τους χωρίσουν. Ακόμα κι οι αρχηγοί των ομάδων, που ήταν οι πιο στενοί φίλοι, ήρθαν στα χέρια.

– Εγώ νόμιζα ότι ο αθλητισμός συμφιλιώνει, δε διαιρεί, έλεγε ανήσυχος ο παπάς. Ποπόοο! θα γίνουμε ρεζίλι, αν μας δει κάνα μάτι....

– Εσύ φταις, του 'λεγε ο δάσκαλος. Ήταν ανάγκη να ουρλιάζεις «πίσω και σ' έφαγα»; Ούτ' ένα μωρό δε θα φώναζε έτσι.

– Συγγνώμην, έκανε αμήχανος ο παπα-Μιχάλης, παρασύρθηκα κι εγώ, ζητώ συγγνώμην.... Είχα, βλέπεις, πολλά χρόνια να παίζω μπάλα και...

– ... και σε πήρε κι εσένα η μπάλα! συμπλήρωσε ειρωνικά ο δάσκαλος. Επιτρέπεται να κλείνεις το τέρμα σου; Κανένα παιδί δεν το κάνει αυτό.

– Να δούμε τι θα 'κανες εσύ, αν σου τύχαινε η κατηφοριά!

– Πάντως, δε θα τρομοκρατούσα τον κόσμο πηδώντας από ψηλά. Αυτό λέγεται αντιαθλητική συμπεριφορά. Εξάλλου, δεν έκανες ούτε ένα πλονζόν.

– Δεν έκανα πλονζόν; Κάνεις λάθος. Και τι είναι όλ' αυτά;

Ο παπα-Μιχάλης έδειξε τα ράσα του που ήταν γεμάτα από εκείνα τα αγκαθωτά σπόρια, τα λεγόμενα τσιμπούρια, ενώ άρχισε να ξεκολλάει ένα ένα λέγοντας: «Ποπόοο!.... Θα χάσουν πάσαν ιδέα... θα γίνω ρεζίλι αν με δει κάνα μάτι σ' αυτό το χάλι... Δεν έπρεπε 'γώ να παίζω ποδόσφαιρο...». Αμέσως όμως, καθώς αντιλήφθηκε ότι η φασαρία στο γήπεδο εξακολουθούσε, πήρε πάλι να τρέχει πάνω κάτω φωνάζοντας:

– Ειρήνη, παιδιά μου! Μη μαλώνετε, σας παρακαλώ! Το λάθος είναι δικό μου, εγώ φταίω! Εγώ φταίω, βρε παιδιά!... Κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Στο τέλος καθίσαν όλοι σταυροπόδι ένα γύρο, για να ηρεμήσουνε και να κάνουν απολογισμό. Ο δάσκαλος όρθιος. Ο παπάς κόβει βόλτες αμήχανος και στενοχωρημένος, μη βρίσκοντας τι να πει.

– Άκου, φίλε μου, να φωνάζει ένας παπάς: «Πίσω και σ' έφαγα!»... Χα χα... Αστείο δεν είναι; Χα χα χα...

Ξεκαρδίστηκαν όλοι βλέποντας τον παπά να γελάει με τον εαυτό του.

Ελάτε, λοιπόν, ας δώσουμε όλοι τα χέρια, λέει στο τέλος ο παπα-Μιχάλης.